

LBRIS

We know
books

NIKAYLA
DEVÍN

VOLUMUL 1

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2022

Cuprins

PROLOG · 9

CAPITOLUL 1

Novo Amor – Carry you · 15

CAPITOLUL 2

Zach Hood – Flashbacks · 23

CAPITOLUL 3

Rhys Sund – Don't lay it on me · 31

CAPITOLUL 4

Virginia to Vegas – Better with you · 55

CAPITOLUL 5

Emmit Fenn - Until we leave the ground · 65

CAPITOLUL 6

Daughter – Youth · 89

CAPITOLUL 7

Noah Kahan – Young Blood · 105

CAPITOLUL 8

Andrew Belle – The enemy · 117

CAPITOLUL 9

Angus & Julia Stone – The devil's tears · 127

CAPITOLUL 10

nilu – Are you with me? · 135

CAPITOLUL 11

One Direction – Story of my life · 151

CAPITOLUL 12

Gavin James – Always · 155

CAPITOLUL 13

The Collection – Sing of the Moon · 163

CAPITOLUL 14

Mountains of the Moon – Bayou · 173

CAPITOLUL 15

St. Lundi – Lost in love · 181

CAPITOLUL 16

Noah Kahan & Chelsea Cutler – Crazier things · 197

CAPITOLUL 17

Tate McRae – One day · 215

CAPITOLUL 18

Natalie Taylor – Iris · 225

CAPITOLUL 19

Jeremy Zucker – always, i'll care · 235

CAPITOLUL 20

Sam Smith – This city · 241

EPILOG · 245**CAPITOLE SPECIALE**

1 · 253

2 · 257

3 · 261

NOTĂ · 266

SFÂRȘIT ȘI MULȚUMIRI · 268

CAPITOLUL 1

Novo Amor – Carry you

California
9 noiembrie, 2018

Ecranul telefonului se aprinde brusc și luminează tavanul pentru câteva secunde, apoi mă lasă în același întuneric sumbru. Răsufli ușurată și încerc să ignor melodia alarmei. Nu știu de ce o mai programez încă în fiecare seară. Nu mă simt niciodată în stare să o ascult.

Mă ridic, simțindu-mi fiecare parte a corpului grea ca un bolovan și las sunetul să se piardă în dormitor. Îmi târăsc picioarele până în bucătăria apartamentului. Cafeaua pe care reușesc să mi-o pregătesc este amară, aproape insuportabilă, dar încerc să o beau mai mult din cauza nevoii.

Îmi verific absentă telefonul, încercând să îmi țin ochii deschiși. Două apeluri pierdute de la doamna Green. În dimineața asta.

Nu știu dacă mă simt în stare să vorbesc cu un psiholog acum. Și mai ales cu unul care mă cunoaște de trei ani mai bine decât o fac eu însămi. Într-un moment de ezitare, apăs pe numele său.

— Aislinn!

— Bună dimineața, doamnă Green, surâd, auzind entuziasmul ce răzbate din vocea sa.

— Nu te-am mai văzut de mult.

Tonul său se apropie de îngrijorare, dar mă străduiesc să nu îi dau un motiv pentru a dezvolta acest sentiment. Între noi se lasă o tăcere de câteva secunde.

Aș putea să îmi cer scuze, dar nu văd de ce aș face-o. Aș putea să întrerup ședințele oricând, dar nu mă simt în stare. Într-un fel destul de ciudat, am nevoie de acea oră pe săptămână în care pot vorbi liber despre ce se întâmplă. Însă în ultima vreme am simțit-o ca pe o povară. Înghit în sec.

— Îmi pare rău, am fost ocupată, mint eu.

— Sigur, înțeleg, rostește pe un ton inegal. Te-ai mai gândit la New York?

Îmi las privirea să coboare și mă gândesc la un răspuns.

Nu am *vrut* să mă gândesc la New York. Doamna Green crede că ar fi o idee bună să îmi petrec următoarele trei luni în New York, însă simplul fapt că mă gândesc la posibilitatea asta mă extenuază.

— Da. Nu am luat încă o decizie.

— Ia-ți cât timp ai nevoie, răspunde ea. Ai grijă de tine, te rog!

— Și dumneavoastră, îi spun încă zâmbind, de parcă m-ar putea vedea.

Închid telefonul și îl așez pe masă, orice urmă de sentiment pălindu-mi de pe chip.

Apreciez faptul că nu m-a întrebat nimic altceva. Nici măcar nu mă mai deranjează atitudinea ei protectoare. Chiar pot spune că simt că am pe cineva alături de când am venit în California.

Însă, chiar și acum, nu văd de ce aș accepta să plec la New York pentru trei luni. Nu am nimic acolo, poate doar amintiri pe care nu știu dacă îmi doresc să le păstrez. Iar ceea ce îmi amintesc eu despre acel loc este foarte vag, și mi se pare un oraș complet necunoscut.

Telefonul îmi vibrează și mă străduiesc să nu oftez. Am primit un mesaj.

Vă așteptăm astăzi, 09/11/2018, la ora 08:00, pentru a depune restul documentelor necesare. Cu stimă, secretariatul UCLA.

Privirea îmi fuge fără să vreau la dosarul al cărui colț iese din geanta de lângă mine.

De câteva luni mă gândesc la anul care urmează și simt ceva ciudat. Nu pot să o numesc îndoială, pentru că știu că vreau să studiez arta în California. Acum știu asta. Chiar dacă nu mi-a spus-o niciodată, știu că mama s-a străduit suficient de tare ca să mă aducă aici și nu am de gând să dau cu piciorul la tot efortul său doar pentru trei ani de liceu.

Încerc să stau în liniște până când va trebui să plec. Mă ridic de pe scaun, lăsând telefonul pe masa din bucătărie, și privesc dincolo de fereastra care ocupă aproape un perete întreg, la soarele care de-abia se zărește de după clădiri, însă care, cu puținul pe care îl arată din corpul său circular,

orbește pe oricine e dispus să îl privească măcar pentru o secundă.

Răsăritul din California e diferit de cel din New York. În fiecare dimineață sunt întâmpinată de altă nuanță roșiatică, acoperită de o alta, gălbuie sau chiar oranj. Sau poate doar mie mi se pare diferit, fiindcă în New York nu aveam obiceiul de a sta până în zori și de a privi răsăritul.

Dacă mă gândesc la persoana care am fost înainte, tot ce știu este că am pierdut orice urmă din ea și din ce avea.

Fiecare dintre noi are un moment când își dă seama că are multe de recuperat. Eu am de recuperat o întreagă viață. E ciudat cum lipsa unui om îți poate da peste cap toată existența. Am încetat să îmi mai plâng de milă și am trecut peste. Sau, cel puțin, acum trei ani așa aveam impresia, pentru că am încercat. Am rostit cuvintele acestea încrezătoare la a treia ședință cu doamna Green. Nu știu dacă m-a crezut sau dacă măcar le-a auzit, dar știu că, acum, mie mi se par doar vorbe goale, spuse într-un moment în care aș fi făcut orice ca să simt exact ceea ce voiam și ceea ce încă vreau.

Mă gândesc mult prea des la ce s-ar fi întâmplat fără accident și de fiecare dată nu îmi vine nimic în minte, în afară de un infinit gol, identic cu cel la care m-am gândit în ziua aceea. Pentru că nu știu ce s-ar fi întâmplat.

Nu e nici măcar ora șase. Aș putea privi soarele în fiecare dimineață pentru restul vieții dacă nu mi-ar aminti de dimineața aceea. Presupun că oamenii descoperă un sentiment nou pe parcursul vieții, unul care nu ajunge niciodată să fie spus pentru simplul fapt că e imposibil de descris.

Însă dacă ceea ce s-a întâmplat a avut vreo parte bună, aceasta a fost că m-a ajutat să îmi dau seama că New York nu a fost niciodată un loc pe care să îl pot numi *acasă*. Însă cred că toată lumea caută definiția acestui cuvânt și o descoperă mult prea târziu, atunci când cel mai probabil nici măcar nu își mai amintește că o caută.

LBRIS

We know
books

*„Ne arde-apropierea
ochi în ochi cum stăm.”*

Lucian Blaga

LBRIS

We know
books

Zach Hood - Flashbacks

În holul principal este rece, un vânt ușor traversând încăperea. Liniștea domină aerul, cucerindu-mi simțul auzului până când ajung să cred că și cel mai mic zgomot este interesant. Din fericire, găsesc repede ușa pe care scrie *Secretariat*, iar lumina naturală din cameră pătrunde și în hol în momentul în care o deschid. În fața mea se întinde o încăpere enormă, în spate fiind traversată de un birou lung împărțit în ghișee. Răsfoiesc foile din dosarul subțire pe care îl am în mână și găsesc o foaie atașată undeva la mijloc, care specifică ghișeul 4. Arunc o privire rapidă în jur și observ undeva în capătul stâng al camerei un ghișeu la care stă o femeie mărunțică, de vârsta a doua, care nu își ridică nici măcar o dată privirea din nenumăratele hârtii.

Cum ajung, îmi așez dosarul fără zgomot, salutând atât de încet, încât nu sunt sigură că m-a auzit cineva. Biroul se dovedește a fi surprinzător de înalt și îmi dau seama că, de fapt, femeia din fața mea are o statură normală.

— Bună dimineața!, răspunde, schimbându-și expresia neutră într-una veselă, care mă face să zâmbesc puțin mai larg.

Este machiată strident și poartă haine în culori țipătoare, care însă îi vin incredibil de bine.

Apucă dosarul și începe să se uite peste toate foile, studiindu-le atent. Mă sprijin ușor cu cotul de birou. Încăperea este una cât se poate de normală; pe lângă biroul imens, scaune albastre stau așezate lângă pereți și câteva tablouri abstracte întrerup din când în când purpuriul pereților.

Nu știu de ce mi-am dorit să studiez arta la nivel universitar, și mai ales aici, la UCLA. Poate că, dacă UCSF – prima mea opțiune – nu ar fi însemnat o altă mutare, în alt oraș, aș fi studiat acolo.

În ciuda faptului că toată lumea îmi spunea că am înclinație spre artă, probabil mai mult din cauza observațiilor mele în legătură cu fiecare tablou, desen sau încăpere, nu pot spune că asta mi-am dorit să fac mereu. De fapt, mi-am dat seama doar foarte târziu, la sfârșitul ultimului an de liceu, pe care l-am încheiat în California alături de colegii cu care nu m-am chinuit să vorbesc niciodată. I-am spus mamei să nu vină și mi-a acceptat decizia cu zâmbetul pe buze – poate unul fals și ușor forțat, pe care îl puteam simți de la celălalt capăt al telefonului – așa cum a făcut mereu.

Liceul în New York a început așa cum începe un vis, însă s-a transformat ușor în coșmar după cele două săptămâni petrecute în spital în urma accidentului. Am avut momente în care am vrut să urlu, dar nu puteam

să o fac pentru că știam că nu va avea niciun efect. Am rezistat fix o săptămână, apoi am plecat în Los Angeles definitiv, evitând pe cât posibil orice urmă de interacțiune cu persoanele pe care le-am lăsat în urmă.

— Bună dimineața!, aud o voce cunoscută din spate.

Îmi întorc privirea și îmi deschid ochii pe care nu știam că îi țin închiși.

— Bună, Kyle!, răspund.

Îmi aruncă un zâmbet fermecător înainte să îi întindă doamnei de la ghișeu o hârtie mică, albă.

— Ai din nou scutire, domnule Morganson?, întrebă femeia ușor iritată, semnând hârtia înainte de a continua cu dosarul meu.

Kyle dă nonșalant din umeri.

— Am multe probleme zilele astea, răspunde simplu.

Pe Kyle l-am cunoscut acum trei ani, atunci când doamna Green mi-a spus că este unul dintre fiii ei și că studiază tot la UCLA. Spunea că mi-ar prinde bine să am pe cineva cunoscut, chiar dacă este cu doi ani mai mare decât mine și va termina mai repede decât o s-o fac eu. Cumva, am reușit să găesc în el un prieten și o persoană cu care îmi place să îmi petrec timpul liber. Nu mi-a spus-o niciodată, dar știu că se abține să mă întrebe despre New York, deși se duce acolo să își viziteze iubita în fiecare lună. Odată mi-a spus că plănuiește să se mute acolo după ce termină facultatea – adică într-un an.

— Mama se simte bine, spune întorcându-se spre mine și anticipându-mi obișnuita întrebare.

— Știu, zâmbesc. Am vorbit cu ea în dimineața asta.